

Un moment de la projecció.

Espanya, Polònia, Austràlia, Regne Unit, Israel o Brasil. Un festival que mostra la lluita contra els latifundis improductius i els terratinents, les transformacions socials dels barris, les visions dels seus mons de nens de distint origen, el canvi climàtic, dones exiliades, el debat sobre l'aigua, la lluita per sobreviure a les capitals, els sense sostre, la recuperació de la música indígena a la selva, la lluita d'un poble indígena pel reconeixement com a nació —els sona?—, la situació de la dona gitana actual, un any de la vida d'un expresidiari, nens del carrer, refugiats, la lluita per mantenir sistemes de vida mil·lenaris, la controvèrsia medioambiental i dels drets humans de les empreses petrolieres, els problemes polítics socials relacionats amb els problemes hídrics, joves practicants de diverses religions, la discriminació i recel de comunitats immigrants en ple cor d'Europa, la lluita

d'uns apassionats activistes pel medi ambient, la vida d'un jove immigrant amb discapacitat física, la influència de l'energia en la nostra vida diària, els diversos universos de tots els mons que s'hi retraten...

Un festival que en aquesta edició, la dotzena, ha sigut el de la diversificació en tres punts de la geografia catalana: Sant Feliu de Guíxols, el Prat de Llobregat i Tortosa. I amb vista a l'any vinent, l'organització es planteja portar-lo també a les comarques de Lleida. Un reordenament que ha afectat la direcció, ja que Claudio Lauria ha deixat pas a Jaume Gil, un veterà del certamen, que ha seguit la mateixa línia de programació i ha mantingut la temàtica ecològica, però recuperant els llargmetratges de ficció. I s'ha rescatat el premi per incentivar la producció de cinema espanyol i independent.

Xavier Colomer-Ribot

Gestió de l'aigua i de les conques fluvials

Els dies 14 i 15 de juliol de 2005 es va celebrar a la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona la sisena edició de l'Escola Internacional de Medi Ambient, enguany dedicada a la gestió de l'aigua i les conques fluvials i organitzada per l'Institut de Medi Ambient de la Universitat de Girona i el Consorci Alba-Ter.

L'esdeveniment arribà en un moment en què qual-sevol informació referent a l'aigua i la seva gestió resultava especialment candent, atesa la greu sequera que havia experimentat el país en els mesos que el precedien.

Així, la plena vigència de l'anomenat «decret de sequera» impulsat pel Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, la recent expiració definitiva del famós transvasament de l'Ebre i les polèmiques derivades de la implantació de la Directiva Marc de l'Aigua de la Unió Europea van ser omnipresents en el rerefons de ponències i converses informals entre els assistents a l'Escola.

Els objectius de l'Escola responien al seu caràcter internacional en pretendre aportar nous coneixements i experiències en la gestió de conques fluvials dins el nou enfocament que es desprèn de la implementa-

ció de la Directiva Marc de l'aigua a la política europea. I és que segons aquesta normativa, la conca fluvial és la unitat territorial sobre la qual s'ha de basar la planificació i la gestió de l'aigua.

L'estructura del curs també respongué conseqüentment al títol de l'Escola, en aquest cas a la segona part del seu enunciat: «de la teoria a la pràctica».

El primer bloc, que es desenvolupà durant la sessió matinal del primer dia de curs, es va dedicar a la gestió de l'aigua en un context de canvi, amb una presentació de les noves orientacions amb què s'afronta la gestió de l'aigua a Europa, Espanya i Catalunya davant l'actual context de canvi d'enfocament.

La programació reservada per a la tarda d'aquell primer dia versava sobre mètodes i instruments per a la millora de la gestió de l'aigua i les conques fluvials. S'hi van explorar els

La ressonància de Jaume Pol

Tenia 87 anys, però fins a l'últim dia el vam veure jove, despert, inquiet, irònic, nerviós, hiperactiu, sempre disposat a fer content algú, a afavorir una causa, organitzar un acte o celebrar un esdeveniment. Tenia una envejable fortalesa física, forjada en l'exercici constant de l'esport, però posseïa sobretot una fortalesa moral i exhibia un entusiasme permanent, una il·lusió inesgotable, una capacitat infinita per estar sempre a punt i anar sempre més enllà.

Jaume Pol va ser, des de petit, un esportista contumaç. Va jugar a futbol amb el Pedret -el seu barri-, el Salt, el Blanes, el Palafrugell... i el Deportivo de la Corunya. Va estar sempre al costat del Girona FC. Va fundar i entrenar els equips infantils de la penya Doble Set i altres equips juvenils. Va introduir el futbol sala a les comarques gironines.

Igualment des de petit, Jaume Pol va ser un apassionat de la ràdio. Amb el seu germà Paco va fer mil experiments pioners i va tenir cura durant trenta-sis anys dels serveis tècnics de Ràdio Girona. Allà va fer-hi amics per a tota la vida i s'hi va sentir vinculat sempre més com a expert, com a activista incansable i incombustible. Amb vells aparells de ràdio abandonats va començar una col·lecció que va esdevenir la més important de Catalunya i que regalà, l'any 1993, al Museu d'Història de la Ciutat. Aquells estris rudimentaris, conservats i reparats amb cura paternal, es mostren avui a les sales permanents del Museu i a moltes exposicions especialitzades com els prodigiosos vestigis del naixement d'una nova era de la comunicació.

L'any 1992, Jaume Pol va ser un dels portadors de la torxa dels Jocs de Barcelona. Voluntari olímpic, va encarnar sempre amb plenitud l'esperit del voluntariat i del servei gratuït a la ciutadania. En aquelles ràdios antigues que, gràcies a ell, encara funcionen, hi podem escoltar la ressonància de la seva veu i veure-hi encesa la llum de la seva generositat.

Narcís-Jordi Aragó

principals paràmetres i eines que s'estan emprant actualment per a la implantació dels preceptes de la Directiva Marc de l'Aigua a l'elaboració dels Plans de conca. Amb caràcter més prospectiu o propositiu es van aportar noves metodologies de classificació i gestió de conques fluvials. El segon dia de curs fou dedicat íntegrament al tercer bloc temàtic, de presentació d'estudis de cas. En aquest vessant més aplicat de l'Escola es van oferir experiències ben variades en gestió de conques fluvials a la Gran Bretanya, Itàlia, Alemanya, Catalunya i Andalusia.

En definitiva, el curs ha resultat ser el punt de trobada entre professionals, administracions, investigadors i estudiants per fer un enriquidor intercanvi de coneixements i enfocaments entorn d'una temàtica d'interès tan general com és la gestió de l'aigua. Si les propostes presentades acaben essent preses en consideració i adequades per a un món tan dinàmic com aquest en què vivim, només el temps ho dirà, però cal, almenys, reconèixer la invitació a la reflexió i al debat que Institut de Medi Ambient de la Universitat de Girona i Consorci Alba-Ter ens han ofert.

Albert Llausàs

Santa Caterina: expectació per l'arqueologia

Arqueòlegs de l'Institut del Patrimoni Cultural (UdG) excaven al centre de la ciutat de Girona per descobrir els vestigis d'un fragment del passat urbà.

Des del mes de maig d'aquest any, a la plaça de l'Hospital hi ha unes tanques que encerclen un gran forat, tot al voltant de l'antic Hospital de Santa Caterina. El carril de la circulació motoritzada ha quedat reduït a la mínima expressió i les places d'aparcament s'han reduït de manera més que dràstica, però els gironins, pel que sembla, no se n'han sentit gaire. Al contrari, la seva actitud és més aviat d'expectació, més que no pas d'incomoditat i desacord. Això és notori sobre-

tot quan alguns d'aquests gironins, sabedors que un s'anomena arqueòleg, li pregunten «què hi troben

allà». Cada dia hi ha una quota de curiosos que miren d'esbrinar-ho per ells mateixos. I és que, en efecte, a l'interior d'aquestes tanques un grup d'arqueòlogues o arqueòlegs, sota la direcció de l'experimentat arqueòleg Lluís Palahí, s'encarreguen de l'excavació de les estructures del subsòl.

Què hi trobem allà? Doncs una part de la ciutat

Excavacions davant de l'antic hospital de Santa Caterina.

